

3737 Eneste Deb. af Forfl. t. Finanslov f. Finansaaet fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 3738

have fundet paa; men efterse vore offentlige Udtalelser, og De ville ikke finde en eneste Ting, der tyder paa det. De ville tværtimod finde, at vi have fralagt os det den ene Gang efter den anden, og ifjor Sommer er der her i Salen blevet vedtaget en Beslutning, hvorved det blev aldeles klart. Men hvad gjorde saa de Herrer? Saa bleve de borte, saa lukkede de Dreene, saa vilde de ikke høre det; men Folket har hørt det. Og hvad var det da, som Flertallet i Folkethinget vilde? Ikke Folkethingets Generaadighed, men en virkelig Anerkjendelse af vor Forsatning, saaledes at den kunde blive til Sandhed, og en Regjering, der stod som en Vægler mellem begge Thing, der ikke støttede sig alene til det ene, men støttede sig til dem begge. Men de Herrer ville da vel ikke paastaa, at den nuværende Regjering støtter sig til mere end det ene Thing, at den nyder Tillid i mere end i Landstinget? Dertil er Stillingen for aabenbar. Regjeringen sidder altsaa ikke paa forfatningsmæssig Maade, men den sidder, som den selv har anerkjendt, mod Grundlovens Ord og Mening. Nu siige de Herrer, at det ikke er oprigtigt ment, naar der fra vor Side siges, at vi ønske en Regjering, der kan komme ud af det med begge Thing. Men, mine Herrer! det have De ikke Lov til at paastaa, førend det er prøvet. (Sag d: Det er prøvet mange Gange!). Det ærede Medlem for Christed Amts 2den Valgkreds siger, at det er prøvet, men jeg siger, at det ikke er prøvet endnu. Vi have ikke haft en Regjering, der har gjort et alvorligt Forsøg paa at komme overens med begge Thing, eller som, saa vidt det har ladet sig gjøre, har været et Udtryk for begge Rigsdagens Afdelinger, og som har stillet sig i et saadant Forhold til Folkethinget, som det efter Forsatningen var rigtigt. Det er jo ikke saa, som det saa tidt er blevet sagt, at de to Thing ere ligeberettigede. Med Hensyn til alle de enkelte Love ere de det ganske vist, men med Hensyn til Finansloven har Folkethinget den Forret, at det behandler den først; og dog kan ogsaa med Hensyn til den Landstinget, som det har viist sig mange Gange i vort Forsatningsliv, have en betydelig Indflydelse. Men ligeoverfor Administrationen er Forholdet derimod et andet. Ligeoverfor Regjeringen har Grundloven udtrykkelig givet Folkethinget en kontrollerende Myndighed, som Landstinget ikke har, (Bille: Hvor staar det?) Hvor det staar? Det ligger i Anklageretten. (Latter). Ja, de Herrer kunne gjerne le deraf, men det kan ikke bortforklares. Da Grundloven

blev vedtagen i 1849, blev det fra alle Sider erkjendt, at det var Meningen, at Regjeringen skulde staa under en særlig Kontrol fra Folkethingets Side. Landstinget kan, naar Regjeringen er i Overensstemmelse med Folkethinget, saa at dette ikke vil gjøre sin Anklageret gjældende, intet Ansvar gjøre gjældende over for Regjeringen. Det er saa soleklart, at det ikke kan negtes, at her har Folkethinget Fortrinet. Derfor var det, at Folkethinget ifjor ved sin Beslutning vedtog, at man ønskede en Regjering, der ikke udelukkende støttede sig til det ene Thing, men som søgte sin Styrke i et Tillidsforhold til Folkethinget, en Udtalelse, som Ingen kan gaa imod, det vil lige, kan imødegaa med Grunde, men som man ganske vist — hvad den nuværende Regjering og tidligere Regjeringer have viist — kan modsætte sig med Magt. Hvis man gjorde et Forsøg med en saadan Regjering, som jeg nu har omtalt, og det saa viste sig, at man fra dette Things Side ikke vilde arbejde sammen med den, ja, saa kunde de Herrer klage over Umedgjørlighed herfra; men førend De have prøvet det, have De ikke Lov til at dømmen om, hvorledes vi ville stille os under saadanne Omstændigheder. Mændene er det ikke vor Sag at udpege; og der er aldrig fra Folkethingets Side blevet udpeget bestemte Mænd, fordi det er ikke blot Kongens Ret efter Grundloven, men det er den vigtigste Opgave, Hans Majestæt Kongen kan have i et konstitutionelt Land, at finde de Mænd, som kunne forstaa at arbejde sammen med Folkets Repræsentanter, som kunne forstaa at faae de to Afdelinger af Rigsdagen til at samarbejde, som kunne forstaa at lede den Retning, som er i Folket, saaledes, at Udviklingen kan gaa roligt og sundigt fremad. Den Retning, hvori der skal styres, maa efter vor Grundlov Folket gennem sine Repræsentanter angive, men de Mænd, som skulle lede Udviklingen, er det Hans Majestæt Kongens Sag at vælge, og der er aldrig fra denne Side, hvor meget det end er blevet paastaet, foresøgt noget Indgreb i Hans Majestæts Ret i saa Henseende. Men kunde man ikke fra den modsatte Side forlange, som det blev forlangt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), at vi skulde give efter? Ja, dertil maa svares: Saaledes som Striden for Diebliffet staar, kunne vi ikke give efter paa dette Punkt. Det er en Umulighed for os at give efter lige over for denne Regjering, som selv har erkjendt, at den sidder mod Grundlovens Ord og Mening, det er en